

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at der naturligvis ikke er noget i forslaget om, at der skal træffes beslutninger her i Folketinget om konkrete programmer. Og tvistigheder om alsidigheden kan indbringes for Radio- og tv-nævnet, det fremgår udtrykkeligt af bemærkningerne. Der er ingen mystik omkring det, så man kan trygt stemme for ændringsforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget af Søren Søndergaard (EL) forkastedes, idet 3 stemte for, 96 imod.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

29) Anden behandling af lovforslag nr. L 214: Forslag til lov om gennemførelse af deltidsdirektivet.

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).
(Fremsat 29/3 2001. Første behandling 19/4 2001. Betænkning 23/5 2001).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg må sige, at jeg er forundret over arbejdsministerens optræden i denne her sag. Og det bliver værre og værre for hver dag, der går.

Ministeren har tilsyneladende kun hån tilovers for mandatgivningen i Folketingets Euro-

paudvalg. For da vi i sin tid gav mandat på deltidsdirektivet, var regeringens linje dengang meget klar. Der skulle ikke ske nogen ændringer i funktionærlovens timegrænser. Det blev gjort klart i Europaudvalget, og samme klare udsagn blev fremført i Arbejdsmarkedsudvalget.

Alligevel ser arbejdsministeren nu stort på, hvad der blev sagt dengang, og prøver at bortforklare de referater, der ligger fra møderne. Og der vil jeg sige meget klart til arbejdsministeren: Sådan kan vi altså ikke arbejde i Folketingets Europaudvalg, sådan kan vi ikke arbejde i Folketinget.

Jeg er meget skuffet over, efter de seancer vi har haft, at statsministeren ikke møder op til det samråd, der er indkaldt til i Europaudvalget, for at finde ud af, hvordan vi skal tackle en sådan situation fremover.

Samarbejdet mellem regeringen og Folketinget kan jo ikke fungere, hvis vi ikke kan stole på, at de oplysninger, vi får i forbindelse med mandatgivningen, er overvejet nøje, og at man står fast på det, medmindre der sker nogle afgørende ting, som ændrer på situationen.

Vi kan ikke leve med, at en tilfældig minister blot kan se bort fra det mandat, der er givet i Europaudvalget, uden at der er sagligt belæg for det.

Efter den debat vi har haft med udenrigsministeren her i Folketingssalen, har vi jo så fået et notat fra arbejdsministeren, hvor arbejdsministeren prøver at forklare det forløb, der har været.

Jeg ved næsten ikke, hvilket ordvalg jeg skal finde på at bruge. For ét er, at ministeren endnu en gang forsøger at sige, at det er os folketingsmedlemmer, der bare ikke kan huske, hvad der er sagt, og ikke forstår at læse referater eller udkast til talepapir på en ordentlig måde. Men jeg vil sige, at det jo ligefrem bliver ynkeligt, når ministeren nu forsøger at bruge arbejdsmarkedets parter til at beskytte sig selv med.

Jeg vil gerne bede ministeren om at dokumentere de udsagn, der fremkommer i det her notat til Folketingets Europaudvalg. Og jeg vil gerne bede ministeren om at dokumentere det, der står her, og det vil jeg gerne have lov til at citere:

»Når der i denne konkrete sag ikke blev meldt mere klart ud, var baggrunden den, at parterne havde tilkendegivet, at det var af afgørende betydning for deres mulighed for at gennemføre den aftaleimplementering, som et bredt flertal i Folketinget støttede og støtter, at forhandlinger-

ne kunne foregå, uden at regeringen havde tilkendegivet sin opfattelse.«

Betyder den formulering, at ministeren virkelig vil påstå, at arbejdsmarkedets parter har bedt ministeren om at fortie oplysninger over for Folketinget og om bevidst at holde Folketinget uvidende om, hvad regeringens hensigt egentlig ville være? Hvornår er det her blevet sagt af arbejdsmarkedets parter? Og skal det her retfærdiggøre, at ministeren ikke er kommet tilbage i udvalget og har gjort udvalget opmærksom på, at nu har man faktisk ændret sin fortolkning af, hvad konsekvenserne af direktivet er?

Må jeg godt bede om en forklaring? Hvad er rigtigt? Hvad er forkert? Har regeringen bevidst tilbageholdt nogle tilkendegivelser over for Europaudvalget, fordi man ikke har ønsket at fremlægge den analyse? Er det forkert, det, vi fik at vide i december 1997, da vi gav mandat til deltidsskoleloven?

Endelig skal jeg sige, at vi i Venstre stemmer for opdelingen af lovforslaget i to. Det har jeg selv foreslået under førstebehandlingen. Det er helt oplagt, at lovforslaget bliver delt, for de to ting har ikke noget med hinanden at gøre.

Jeg synes, det er forkasteligt, at ministeren fastholder at ville ændre funktionærlovens timegrænser på baggrund af deltidsskoleloven.

Vi kan selvfølgelig ikke her og nu ændre på, at der er et flertal i Folketinget, som ønsker at ændre den timegrænse. Det kræver, at vi først får overstået et folketingsvalg. Men jeg kunne altså godt forvente en bedre argumentation fra ministerens side, end at man bare vil bruge EU som undskyldning for at gennemføre denne ændring af funktionærlovens timegrænse.

Sluttelig skal jeg også lige give SF et par ord med på vejen, for jeg må jo sige, at jeg synes, det er overraskende, hvad det er for en rolle, SF har indtaget, når man husker på, hvad der blev sagt under førstebehandlingen. Det skortede ikke på kritiske bemærkninger i forhold til at implementere aftalen på denne her måde, det skortede ikke på kritiske bemærkninger til en sænkning af funktionærtimegrænsen. I hvert fald efterlyste SF's ordfører en saglig begrundelse for det, og det gad jeg nok vide om SF har fået, for jeg har i hvert fald ikke set den i Arbejdsmarkedsudvalget. Men hvad, det var måske ikke så seriøst ment, som det var sagt dengang.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg skal nok vende tilbage til SF's holdning til forslaget og sammenhængen med det, vi sagde under førstebehandlingen; det skal jeg vende tilbage til.

Det står lidt uklart for mig, om Venstre ønsker at implementere direktivet. Man kan kritisere ministeren, og hvad der tidligere er sket i Europaudvalget, men ønsker Venstre rent principielt at implementere deltidsskoleloven? Det synes jeg er ret afgørende at få at vide.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Førstebehandlingen har vi jo haft, og vi er nu hende ved andenbehandlingen, hvor Venstre ville redegøre for sin stilling. Jeg havde håbet, at vi her i dag kunne få at vide, hvordan Venstre forholder sig til A-delen om implementeringen.

Det er da lidt underligt, at Dansk Arbejdsgiverforening anbefaler det her. Det er også utroligt og uforståeligt, at et EU-venligt parti som Venstre, hvis det ender med, at man ikke vil være med – det er uklart indtil nu i hvert fald, om man vil stemme for det – kan komme til at stå i den situation at bidrage til, at Danmark kan påtage sig et erstatningsansvar, fordi vi ikke får implementeret det her.

Det er meget, meget vanskeligt at forstå, at Venstre vil bringe Danmark i en sådan situation på implementeringsdelen her. Det er komplet uforståeligt, og jeg synes, at det ville klæde Venstre at sige, hvad de egentlig vil stemme ved tredjebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Der bliver spurgt, om Venstre ønsker at implementere deltidsskoleloven. Selvfølgelig gør vi det. Spørgsmålet er, hvordan vi gør det. Og der må jeg sige, at med det forløb, det her forslag har haft, er vi ikke nået frem til noget tilfredsstillende svar endnu.

Jeg er meget overrasket over den nye drejning, som sagen har fået gennem påstanden om, at det skulle være arbejdsmarkedets parter, som direkte har bedt om, at man ikke tog stilling til funktionærloven.

Men jeg går selvfølgelig ud fra, at jeg kan få svar på mine spørgsmål fra ministeren nu, og så kan vi komme videre med hele sagen.

Til hr. Bjarne Laustsen skal jeg bare sige, at i Venstre accepterer vi ikke, at ministre fuser

med mandatgivningen i Europaudvalget, og derfor skal vi have det her problem med mandatgivningen fuldstændig afklaret, inden der kommer en endelig stillingtagen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg takker for Venstres svar, som jo klart tilkendegiver, at man naturligvis ønsker at implementere deltidsdirektivet. Men når man kommer med sådan en melding, så forstår jeg simpelt hen ikke den furor, der er om funktionærlovsdelen, for funktionærlovsdelen med en timegrænse på 15 og nu 8 er jo rent faktisk at betragte som en bagatelgrænse.

De andre lande i EU laver implementering af deltidsdirektivet uden en bagatelgrænse, så hvis Venstre blot vil implementere deltidsdirektivet, så vil der være 0 timer, sådan som man har gjort det i de andre lande, og så vil der ikke være den her bagatelgrænse. Så det, et flertal gør i morgen eller i overmorgen, når vi har tredje behandling, er reelt, at vi siger, at der skal være en bagatelgrænse, at vi ikke skal gå helt ned til 0 timer.

Jeg synes, det er meget interessant, at man på den ene side gerne vil implementere, men alligevel skal der være en højere bagatelgrænse. Det er en lidt underligt form for argumentation, som Venstre fører på banen.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg synes, det er svært at forstå de udtalelser, som fru Eva Kjær Hansen kommer med. Jeg er ikke helt sikker på, at sagen kan bære de voldsomme udfald mod ministeren, som fru Eva Kjer Hansen bringer frem her.

Men det, der står tilbage, er, at det stadig væk er meget ufatteligt, for denne her implementeringsfrist, som parterne har fået, er for længst overskredet, og der skulle ske nogle ting på de her områder. Derfor kan Venstre være med til at pådrage Danmark et erstatningsansvar, hvis det her ikke bliver implementeret.

Med hensyn til de 8 timer, som vi taler om, synes jeg også, at Venstre mangler at give en god forklaring. Der er en lang række andre lande, som hr. Ole Sohn også var inde på, som har implementeret helt ned til 0 timer. Vi har altså foreslået en bagatelgrænse på 8 timer.

Vi må snart høre, hvad Venstre vil stemme ved tredjebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til hr. Bjarne Laustsen må jeg sige, at hr. Bjarne Laustsen virkelig kunne sætte skub i tingenes udvikling, hvis hr. Bjarne Laustsen kunne svare på de spørgsmål, der blev stillet tidligere, ellers må jeg sige, at jeg afventer ministerens svar.

Og så vil jeg bare spørge hr. Bjarne Laustsen: Hvem er det, der er skyld i, at implementeringsfristen er overskredet? Jeg tror ikke, det er noget, man kan begynde at klandre Venstre for, set i lyset af den i virkeligheden manglende inddragelse af os i forhold til at diskutere, hvad det er, vi skal ende med i forbindelse med denne implementering.

Til hr. Ole Sohn: Det er nu lidt interessant, for jeg husker, hvordan SF under førstebehandlingen gjorde meget ud af, at det, det gjaldt om, var at finde sagligt belæg for, hvor timegrænsen skal være. Jeg mener også at huske, at hr. Ole Sohn snakkede noget om, at hvis man tog lommeregneren frem og regnede i forhold til sænkelsen af arbejdstiden, som er sket over årene, så landede vi på 12,5 time. Og det kunne jo i øvrigt være et udmærket timetal at diskutere i forhold til den sænkelse, der har været generelt af arbejdstiden.

Vi har i forbindelse med deltidsdirektivet fået at vide, at det her med timegrænser ikke var noget problem, fordi udgangspunktet ville være national praksis. Der ville være masser af national selvbestemmelsesret i direktivet. Vi skulle blot objektivt begrunde, hvorfor vi har den timegrænse, som vi har.

Og så kan vi i øvrigt ikke sammenligne vores lovgivning med den, de har i andre lande, for de har ikke tilsvarende lovgivning, som præcis giver sammenligningsmulighederne, for ellers kan vi også finde eksempler på andre lande, der har forskellige timegrænser.

Men det afgørende er, at det blev gjort meget klart, at det er national praksis, man vil tage udgangspunkt i, og der har ikke været så meget som en antydning fra andre lande eller EU's side gående ud på, at vi burde ændre vores funktionærlovs timegrænse. Det er udelukkende en ren dansk regeringsvurdering at foreslå dette.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Ja, fru Eva Kjer Hansen holder jo sagen lidt kørende endnu, for vi kan ikke få et klart svar på, hvad det ender med, at Venstre vil stemme til det her lovforslag.

Når jeg klandrer Venstre, er det, fordi man ikke tager stilling til det her, og grunden til, at jeg klandrer Venstre, er også, at spillereglerne er meget, meget klare: man har en frist for implementering, og hvis den er overskredet, så er det altså staten, der hænger på den.

Hvis Venstre ikke vil være med til at bære det igennem, så er det, man pådrager sig et erstatningsansvar. Derfor er der ikke noget at gøre. Den frist, som parterne har haft, er for længst overskredet, og det er derfor, jeg siger, at hvis ikke Venstre tager et medansvar for det her, så bringer man sig i en meget uheldig situation.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg står naturligvis ved det tilsagn, jeg har givet fru Eva Kjer Hansen: Når SF har en ordførertale, så skal jeg nok gøre rede for SF's holdning. Nu er det jo Venstre, der har ordførertalen, derfor stiller jeg spørgsmål til Venstres ordfører og forventer selvfølgelig også at få svar.

Jeg vil gerne vide: Hvor står der i direktivet, at der skal være mindstegrænser? Jeg kan slet ikke forstå, at man gør sig så hidsig over, at der er en grænse på 8 timer eller et hvilket som helst andet timetal. Nu sagde jeg under mit sidste indlæg, at den kunne gå ned til 0 timer, men det kan den jo næppe, for så er der ikke tale om deltidansættelse, men den kan gå ned til første time.

Jeg vil gerne have at vide, hvorfor Venstre går så meget op i, at vi skal have nogle særlige regler i forhold til de andre EU-lande. De fleste af de svar, vi har fået fra arbejdsministeren, på, hvordan andre lande implementerede, er jo, at man går helt ned til første time.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Til hr. Ole Sohn skal jeg sige, at der jo netop ikke står noget om i direktivet, hvad en eventuel timegrænse skal være. Det er derfor, at mit udsagn er, at der ikke er belæg for med udgangspunkt i direktivet at begynde at ændre på timegrænsen i Danmark.

Det er hele pointen, at der netop ikke er noget pålæg i forhold til direktivet, men at der bare er et flertal her i Folketingssalen, der ønsker at gøre det, og fordi man ikke selv vil tage ansvar for at lave den lovændring, så skal det undskyldes med, at det er noget, EU har pålagt os. Det ville klæde de fire partier bag denne her beslutning i stedet for selv at tage ansvaret, selv at stå inde

for, at det er den lovændring, man gerne vil presse igennem.

Til hr. Bjarne Laustsen: Nu bliver det jo mere interessant, for er det en trussel, der nu bliver fremført? Skal vi nu trues til at sørge for at få det her lovforslag igennem inden sommerferien, for ellers opstår der et problem med, at tidsfristen allerede er overskredet? Skal vi så ud fra den trussel bare sjeske et lovforslag eller to igennem, for det er også uh så forskrækkeligt, at regeringen har været så sent ude, at man ikke har nået at få implementeret direktivet til tiden? Aben sidder et andet sted, må jeg sige til hr. Bjarne Laustsen, og det er regeringen, der har et problem.

Når jeg har fået svar på de spørgsmål, jeg har stillet her i dag, skal hr. Bjarne Laustsen og det øvrige Folketing under tredjebehandlingen få at vide, hvordan Venstre stiller sig.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

»Ministeren står ikke engang til karakteren 03. Han må nøjes med 00. Sagen har simpelt hen ikke kunnet håndteres ringere.« Sådan sagde jeg ved førstebehandlingen. Og jeg har egentlig i dag fortrudt, at jeg dengang var så hård ved ministeren, for når man givet en ultimativ dårlig karakter, er der jo ikke efterfølgende mulighed for at kunne give en endnu dårligere karakter.

Men jeg kan i hvert fald sige så meget, at med den viden, som jeg i dag har om arbejdsministerens håndtering af denne her sag, så burde arbejdsministeren have haft en dårligere karakter end 00, som jeg gav under førstebehandlingen. Det er dog sjældent, at man har oplevet, at en minister i den grad har fumlet med en sag, som der her er tilfældet.

Man sagde ét i 1997, og så gør man det stik modsatte i dag. Må jeg godt minde om, hvad den daværende arbejdsminister, og det er ikke mig, men det er fru Jytte Andersen, som sidder dernede, sagde i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg i 1997 om problemet med timegrænsen i funktionærloven? Nu ved vi ganske vist ikke præcis, hvad den tidligere arbejdsminister har sagt, men vi ved, hvad der stod i arbejdsministerens manuskript. Der stod følgende: »Jeg skønner derfor umiddelbart, at der ikke er baggrund for at ændre funktionærloven«.

Se, det er jo klar tale. I dag gør regeringen og den nuværende arbejdsminister det stik modsatte. Det kan vi dokumentere fra de bilag, vi har fået i Arbejdsmarkedsudvalget.

Hvis vi så går til Europaudvalget, er det vanskeliggere her fra Folketingets talerstol at fremlægge dokumentation for, at man dengang sagde ét og gør noget andet i dag. Og det hænger simpelt hen sammen med, at det stenografiske referat, som foreligger fra Europaudvalgets møde i december måned 1997, er hemmeligt, og det må der ikke citeres fra.

Men jeg kan godt røbe over for Folketinget, at i det referat er der ført om muligt endnu mere klar tale end den, som den daværende arbejdsminister benyttede sig af i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Man sagde ét, og man gjorde det stik modsatte.

Nu kan jeg så forstå, at den nuværende arbejdsminister beskylder den tidligere arbejdsminister for, at når man førte tågetale i Europaudvalget, så var det, fordi det var noget, DA havde bedt ministeren om at gøre. Det er en utrolig grov beskyldning, for det, man dermed beskylder den tidligere arbejdsminister for, er faktisk at have overtrådt loven om ministeransvar. Det er en noget hård beskyldning fra en partifælle til en tidligere arbejdsminister.

Hvorfor skifter man så stilling? Hvorfor gør man i dag det stik modsatte af, hvad man sagde i 1997? Ja, det har vi spurgt om igen og igen og igen. Er der nye juridiske vurderinger, juridiske tolkninger, som er kommet til os fra himlen eller udefra, eller hvor den slags ellers måtte komme fra? Næh, der er sådan set ikke sket noget i den juridiske verden, der begrundes en sådan ændring. Er der faldet nogle domme, der begrundes en sådan ændring? Næh, det er der ikke. Jeg har i hvert fald ikke kunne få tilfredsstillende svar på det.

Hvad kan årsagen så være? Ja, den egentlige årsag er jeg overbevist om er følgende: En trængt regering og en trængt arbejdsminister har ønsket at give en luns kød til ulvene i det politiske bagland. Det er jo valgår. Det er fristende at gøre det, men det er meget forkert på den måde at spille pingpong med kronjuvelerne i arbejdsmarkedspolitikken i Danmark i forhold til EU. Jeg er overbevist om, at det er den egentlige begrundelse.

Nu sker der så det, at man foreslår en deling af lovforslaget, sådan at bestemmelserne om timegrænsen i funktionærloven bliver skilt ud i et særligt lovforslag. Vi kan støtte, at der sker en sådan adskillelse.

Jeg kan sige, at vi agter at stemme imod ændringerne i timegrænsen af to grunde: dels fordi forslaget nu er fedtet ind i denne her ulyksalige

sammenhæng, dels fordi vi mener, at det er sagligt forkert, at f.eks. unge studerende med ganske få timer om ugen skal ansættes som funktionærer med opsigelsesregler, og hvad der ellers følger heraf.

Jeg har forstået, at man allerede efter ganske kort tid kommer ind under opsigelsesregler, som man skal have været 6 år inden for SiD-området for at opnå. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det vil skabe en mangel på fleksibilitet på det danske arbejdsmarked, som vi ikke kan støtte.

Hvordan vil vi så stille os til hovedforslaget? Ja, det har Venstres ordfører jo fået nogle spørgsmål om, og jeg kan sige, at før Folketinget skal til knapperne ved tredjebehandlingen, skal jeg nok her fra talerstolen røbe, hvordan vi stemmer.

Jeg skal ikke lægge skjul på overhovedet, at jeg føler, at jeg er anbragt i et forfærdeligt dilemma.

Normalt ville jeg ikke drømme om ikke at medvirke positivt til implementering af et EF-direktiv og navnlig da ikke et EF-direktiv, som jeg selv personligt har været med til at give mandat til i Folketingets Europaudvalg.

Men med den optræden, som ministeren er kommet med her, med den form for konflikt, som ministeren er kommet i med partier i Folketinget i forhold til arbejdsmarkedets parter, med den kovending, der er foretaget siden mandatgivningen, er jeg på den anden side umådelig fristet til at sige: Det vil vi overhovedet ikke involveres i.

Det dilemma håber jeg meget vi kan få afklaret på mødet i Arbejdsmarkedsudvalget, som vi skal have om et øjeblik, og hvor ministeren er i samråd. Herefter vil vi i Det Konservative Folkeparti tage beslutning om, hvordan vi vil stille os ved afstemningen ved tredjebehandlingen.

Ole Sohn (SF):

Under førstebehandlingen af dette lovforslag skosede SF regeringen, fordi man ønskede at lave en lovimplementering, og fordi man i sin argumentation for at nedsætte timegrænsen havde argumenteret med henvisning til den løbende arbejdstidsnedsættelse, der er sket på arbejdsmarkedet. I den forbindelse regnede jeg mig frem til, at det måtte være et sted omkring 11-12 timer, som man så skulle sætte timegrænsen ned til, hvis man brugte den form for argumentation.

Omkring implementeringen, det, at man skulle implementere, sagde jeg dengang, at det er et udtryk for, at regeringen nu har erkendt, at man ikke kan implementere EU's arbejdsmarkedstoft via aftaler. Og den erkendelse vil vi efter min mening i løbet af ganske kort tid også komme til at gøre i forhold til arbejdstidsdirektivet.

Så kan man vælge to ting: Man kan enten vælge at sige, at den virkelighed, at Danmark er med i EU og vi agter ikke at forlade det, lukker vi øjnene for og siger, at det vil vi ikke blande os i, det lader vi køre, som det bedst køre kan, eller man kan vælge at sige – og det er den konklusion, SF har draget – at der vil ske en implementering via lovgivning, også omkring arbejdstidsdirektivet og her omkring deltidstidsdirektivet, og derfor agter vi at medvirke til at gennemføre det, så vi også får indflydelse på måden, det sker på, for det er den virkelighed, vi nu er en del af.

Når det er sagt, så er det jo sådan, at lovforslaget lægger an til, at implementeringen af deltidstidsdirektivet ikke udelukkende sker ved aftaler og overenskomster. Her erkender man, at der er behov for en form for lovgivning. Det er ikke bare noget, regeringen erkender, det er også noget, arbejdsmarkedet har erkendt, og det har bedt om at få lavet en lovgivning, fordi deltidstidsdirektivet indeholder elementer, som ikke alene kan samles op via overenskomster.

Når det er sagt, så mener jeg faktisk, at det er den rigtige måde at gøre det på, hvor man primært og i første omgang sørger for at implementere deltidstidsdirektivet via aftaler og overenskomster, og der, hvor det ikke kan lade sig gøre, samler man op via en lovgivning. Og sådan vil jeg tro at det kommer til at gå i en lang række sager.

Når vi nu får knæsat princippet, når ulykken nu er sket, og når vi ikke kan fastholde den danske models integritet, så mener jeg, det er absolut bedst, at vi holder overenskomstsyste-
met, den danske model, foran os, så lang tid, det er muligt, og kun i et fejlebladssystem hanker op i de områder, som altså ikke er tilkendegivet gennem aftaler. Det må alt andet lige være den måde, som set med vores øjne er den bedste løsning. Det er begrundelsen for, at vi støtter lovforslag A, implementeringsdelen.

Der ligger nogle andre elementer i det, som vi også har været meget kritiske over for. Det er den måde, hvorpå man har lavet en aftale omkring LO/Dansk Arbejdsgiverforening, som andre organisationer skal knytte an til. Det har vi

været meget kritiske over for, og vi vil også meget gerne medvirke til at finde en anden løsning.

Men jeg synes i modsætning til mine kollegaer fra Venstre og De Konservative, at arbejdsministeren har været meget reel i de svar, der er givet til udvalget, også omkring muligheden for at sørge for, at andre organisationer – altså andre fagområder, som ikke er omfattet af LO/DA – via ansøgning kan få deres arbejdsplads omfattet af tilsvarende overenskomst. Det kan eksempelvis være AC-området, som jo har overenskomster med Novo Nordisk og andre private virksomheder. Det har jeg så bedt om at få trykt op i forbindelse med loven her, så vi får løst det om ikke fuldt ud så dog foreløbigt. Kan vi komme videre, medvirker vi meget gerne til det.

Til den anden del, forslag B, vil jeg sige, at i og med at deltidstidsdirektivet også er et antidiskriminationsdirektiv, så gælder det om at minimere den diskrimination, der finder sted på arbejdsmarkedet, og det burde i princippet være fra første time; der burde ikke finde diskrimination sted i forhold til deltidstidsansættelse.

Det mener jeg sådan set også principielt er det, som Venstre og De Konservative normalt argumenterer for. Men som vi har oplevet nogle gange tidligere, i øvrigt også i dag, skifter man jo lidt holdning afhængig af, hvilke sager der er på dagsordenen.

Når SF har valgt at sige, at vi kan støtte 8 timer, så er det en kombination af, at regeringen ikke længere har brugt argumentationen omkring den generelle arbejdstidsnedsættelse, der har været på arbejdsmarkedet, for den svarer slet ikke til de 8 timer, og at de 8 timer er det, EU bruger som minimumsgrænser for, hvornår der skal udstedes et ansættelsesbevis. Det er et argument.

Det andet er, og det er det, jeg selv tillægger mest betydning, at jeg faktisk mener, at der skal være en bagatelgrænse, og det er derfor, jeg synes, det er rimeligt, at der er et timetal. For ønsker jeg ikke en bagatelgrænse, skulle mit principielle synspunkt jo være, at jeg ikke ønsker nogen form for diskrimination af folk, som er ansat, uanset timetal, og så skulle der ikke være en nedre grænse.

Det er for mig en kombination, som har gjort, at jeg mener, at 8 timer kan være et brugbart tal, som vi kan lande på.

Derfor støtter SF delingen af lovforslaget – det er ikke et forslag, der er vokset i vores baghave, som det vistnok hedder – og vi kan ud fra argumentationen om den virkelighed, som Danmark

nu er en del af, støtte implementeringsdelen, specielt med den måde, den er skruet sammen på, og vi kan også støtte forslag B, når det kommer til afstemning.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det, hr. Ole Sohn står og siger her, er jo i modstrid med det, han skriver i sit betækningsbidrag, hvor han jo skriver, at SF finder det kritisk og beklageligt, at disse grupper henvises til LO/DA-aftalen. Altså de dér organisationer, som plejer at være inde i varmen – nu er det jo ikke alle organisationer, der er inde i varmen, men der plejer altså at være nogle flere, der er inde i varmen – er nu henvist til at støtte sig til og benytte sig af LO/DA-aftalen.

Jeg er ikke spor forbavset over, at hr. Ole Sohn anbefaler, argumenterer for og støtter den danske model, men den er ubrugelig i forhold til at implementere EF-direktiver, ved at man først for en begrænset del af arbejdsmarkedets parter gennemfører det ved forhandlinger, hvorefter andre bliver nødt til at tilslutte sig. Og så bruger vi altså den der begrænsede del af arbejdsmarkedets parter resultat til at udfærdige en lov.

Det er fuldstændig urimeligt set ud fra vores synspunkt. Og det er det altså ifølge SF's betækningsbidrag, men ikke ifølge hr. Ole Sohns tale her for lidt siden. Det bliver vi nødt til at få en uddybning af.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det er jo helt tydeligt, at hr. Ole Sohn egentlig er meget godt tilfreds med, at der kommer et EF-direktiv, som begrunder, at man begynder at fikle lidt med timegrænsen i funktionærloven i nedadgående retning. Jeg synes egentlig, at det strålede ud af hr. Ole Sohn, at han egentlig var meget lykkelig over, at EU havde fundet på sådan noget, og så skulle vi endelig via lovgivning gennemføre det i Danmark.

Men jeg undrede mig lidt over hr. Ole Sohns begrundelse for at være landet præcis på de 8 timer. Hr. Ole Sohn tog udgangspunkt i direktivet om ansættelsesbevis og den supplerende lovgivning, der så er vedtaget her i Folketinget på baggrund af dette, og så siger han, at så kan man bruge det samme tal her.

Hvorfor egentlig det? Der er jo en himmelvid forskel på de to direktiver. Det, vi står med her, er jo et direktiv, der har en tilblivelseshistorie af en helt anden karakter. Det er et moderne ram-

medirektiv indgået af arbejdsmarkedets parter på europæisk niveau. Og det er helt usammenligneligt med de bestemmelser, der er omkring ansættelsesbeviset. Man kan lige så godt trække et tal ned fra himmelen som trække et tal ud af direktivet om ansættelsesbeviser.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Nu kan jeg så forstå, at efterlysningen efter det saglige belæg for at sænke timegrænsen til 8 timer, som SF efterlyste under førstebehandlingen, kan man nu trække tilbage, fordi det er argumenter, som regeringen ikke længere bruger. Det er en underlig form for argumentation: Bare regeringen ikke fremfører nogle bestemte synspunkter, så gør det ikke så meget med det der saglige belæg, som SF ellers efterlyste!

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Sohn: Når man forsøger at bruge ansættelsesbeviserne og reglen om 8 timer her, hvor er så sammenhængene? Direktivet om ansættelsesbeviser er fra 1991. Hvis det skulle have nogen mening i forhold til det tital, så ville man naturligvis have taget det med ind i deltidsdirektivet i 1997, som er så mange år efter.

Man har netop ikke taget stilling til timegrænsen i deltidsdirektivet, fordi man har sagt, at det skulle være op til national praksis. Der skulle være national selvbestemmelsesret. Jeg troede, at netop det nationale hensyn var noget, som SF var tilhænger af i lovgivningen.

Derfor holder det jo ikke. Det med at have en bagatelgrænse er fint nok, men det kan være de 15 timer, som vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Til hr. Ole M. Nielsen: Nu har jeg lige siddet og læst, hvad jeg har skrevet. Det var selvfølgelig meget rart, for der er faktisk en rimelig overensstemmelse mellem det, jeg har skrevet, og det, jeg har sagt. Jeg er meget kritisk over for, at det ikke er lykkedes at finde en anden løsning. Og det er det, jeg gør opmærksom på i betækningsbidraget, og det er det, jeg har sagt her.

Men det er jo en konflikt, som ikke er så let at løse umiddelbart, for i og med at jeg netop er tilhænger af den danske model, så er jeg også tilhænger af, at Akademikernes Centralorganisation på nøjagtig samme måde som SiD eller et andet forbund kan kræve en overenskomst, hvis de ikke er tilfreds med forholdene. Den mulighed har Akademikernes Centralorganisation na-

turligvis også for deres medlemmer for at iværksætte konflikt og sympatikonflikter. Jeg er hundrede procent sikker på, at de vil få opbakning af den øvrige del af fagbevægelsen. Den del ser SF og Kristeligt Folkeparti selvfølgelig forskelligt på, men den mulighed er der stadig væk.

Når det er sagt, er jeg meget åben over for – det er også derfor, jeg kritiserede – at man kan finde en anden model, og i givet fald havde jeg været med til det, men den er ikke fundet endnu. Derfor mener jeg, at som sagen er nu, er det her den mindst dårlige.

Til spørgsmålet om nedsættelse af de 15 timer til 8 timer: Hvis man skulle have et fuldstændig sagligt argument, mener jeg faktisk, at vi burde komme ned på 1 time, altså fra time 1. Jeg mener ikke, der skal diskrimineres. Det er det saglige argument, som jeg går ud fra at Venstre og SF er enige om. Der skal ikke foretages diskrimination, uanset hvilket timetal man har. Det er det, direktivet lægger an til. De siger ikke noget om timetal. De siger naturligvis, at man kan ud fra nationale hensyn, men hvorfor Danmark skulle have et nationalt hensyn, som skulle sige 15 timer i forhold til generelt implementering i de andre lande, kan jeg ikke se. De 15 timer er jo et tal, som jeg ikke ved hvorfra stammer. Det er jo noget, som Folketinget har vedtaget ved lov i funktionærloven.

Det var også det, jeg gjorde opmærksom på i min ordførertale. For mig at se er det et spørgsmål om at finde en bagatelgrænse. Den kunne have været 7 timer, den kunne have været 9 timer, den kunne have været 10 timer, den kunne have været 5 timer, men principielt burde den have været fra 1 time. Det er derfor, at jeg ud fra de overvejelser intet har imod at sige, at det kunne være 8 timer. Men at sige, at det er i forbindelse med den generelle nedskrivning af arbejdstiden for arbejdsmarkedet, er fuldstændig hul i hovedet, og det har jeg sagt til regeringen, og det gentager jeg gerne.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Ja, og maksimumgrænsen her for korte bemærkninger er et minut.

Så er det hr. Ole M. Nielsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Og den grænse tåler ikke meget nedsættelse.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Ole Sohn i, at det duer ikke med den kombination af en dansk

model og en implementering af EF-direktiver og den vej rundt.

Hvorfor så ikke benytte sig af den model, som man gør i ferieloven f.eks.? I det aktuelle tilfælde kunne DA og LO jo lige så godt kræve at lave overenskomst, som hr. Ole Sohn nævner at andre organisationer kunne gøre efterfølgende. Hvorfor i alverden skal den dér begrænsede del af arbejdsmarkedets parter have den særlige fordel, at de implementerer og oversætter EF-direktivet til danske forhold, og det er vi så så venlige at ophøje til lov? Det er en skævvridning af arbejdsmarkedets betingelser.

Hvorfor ikke bruge den anden model?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu skal jeg nok holde mig inden for grænsen.

Jeg vil sige, at det jo er et spørgsmål, hvor Kristeligt Folkeparti og SF er grundlæggende uenige. Vi er faktisk meget tilhængere af den danske model. Vi har bare erkendt, at den danske model er uforenelig med EU-systemet. Det har vi faktisk gjort opmærksom på gang på gang på gang. Det har vi også gjort i forbindelse med det her lovforslag og oven i købet beskrevet det i betænkningens bidraget.

Men når nu virkeligheden er sådan, vil vi gerne finde en model, en ordning, som fastholder mest muligt af den danske model længst muligt. Det er derfor, at vi finder, at den måde at foretage implementeringen på er det mindste onde. Men jeg ved, at vi principielt er uenig med Kristeligt Folkeparti i denne her sag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Klaus Kjær som ordfører.

Klaus Kjær (DF):

Som vi har tilkendegivet i betænkningen, støtter Dansk Folkeparti ændringsforslagene om deling af lovforslaget. Vi støtter de rent teknisk betingede ændringer, og vi støtter i og for sig også en indskrivning af direktivet i selve lovteksten. Det er for at klargøre over for parterne, hvad det er, der egentlig gælder. Så jeg kan sige her, at vi støtter samtlige 4 ændringsforslag.

Når det så er sagt, og vi må gå ud fra, at der bliver et flertal for en deling af lovforslaget, så har vi en A-del og en B-del. A-delen drejer sig om implementeringen af direktivet, og B-delen drejer sig om mindstetimetallet, der skal reguleres nedad fra 15 timer til 8 timer efter funktionærloven.

Ved førstebehandlingen meddelte jeg, at vi var positive over for den retsbeskyttelse, der lå for dem, som var uden for de kollektive overenskomster, og en sikring af det principielle omkring ligestilling. Jeg nævnte også, at det kunne man gøre ved lovgivning, men der er jo ikke noget til hinder for, at ændringen sker, implementeringen sker som følge af aftale arbejdsmarkedets parter imellem.

Det er sådan en afvejning. Vi er mest til, at vi kan undgå lovgivning på det her område og lade det være op til arbejdsmarkedets parter at finde ud af det. Men det var på et tidspunkt, hvor lovforslaget ikke var foreslået delt.

Jeg kan så sige om A-delen, at når man så fortsat sammenholder med B-delen, er det jo sådan, at hvis der er et flertal for B-delen, så beslutter et flertal, at en ny personkreds kommer ind under deltidstidspunktet, og det er vi ikke specielt interesseret i. Vi synes, det skal være op til arbejdsmarkedets parter at implementere det her, fordi direktivet på ingen måde er til hinder for, at det kan ske på den måde.

Når vi kommer til B-delen, vil jeg sige, at der har vi klart tilkendegivet, at vi vil stemme imod.

Og med hensyn til A-delen kan jeg så løfte sløret for – det har Venstre og De Konservative ikke tilkendegivet på nuværende tidspunkt i hvert fald, hvordan de står ved tredje behandling – at Dansk Folkeparti vil hverken stemme for eller imod. Og som sagt på B-delens område vil vi stemme imod ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil ikke afvise, at jeg har været lidt uopmærksom, det hænder, men hvilke nye oplysninger er der kommet frem i sagen siden førstebehandlingen og siden vores sidste udvalgs møde, hvor vi foretog indstillinger, som gør, at Dansk Folkeparti ikke stemmer for forslag A? Hvilke nye oplysninger er det, der er kommet frem, som har ændret Dansk Folkepartis indstilling?

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil ikke beskyldte hr. Klaus Kjær for at have holdt den mest klare tale i dag. Det ville jeg ikke kunne finde på. Der var ét eneste klart budskab i indlægget. Det var, at man ville stemme imod B'eren, når man havde fået delt lovforslaget.

Resten så ikke særlig godt ud, og jeg er også meget interesseret i: Hvad er det, der er sket, si-

den Dansk Folkeparti selv foreslog, at lovforslaget skulle deles, og man var positiv over for at give nogle flere rettigheder til lønmodtagerne? Jeg bliver så nødt til at spørge, hvad det er, der er sket, for det var mit helt klare indtryk, at Dansk Folkeparti også ville stemme for implementeringsdelen.

Jeg forstår, at der ikke er sket så meget hos hr. Klaus Kjær, men så må der være sket noget i Dansk Folkepartis gruppe. Det kan jeg ikke blande mig i, men det kunne være rart at få at vide, hvad det var for nogle ting, der har gjort, at man har ændret opfattelse.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jeg skal prøve at svare både hr. Bjarne Laustsen og hr. Ole Sohn på det.

Nye oplysninger? Jamen der er jo nye faktuelle forhold i det her. Ved førstebehandlingen var der ikke stillet forslag om en deling af forslaget, og da tilkendegav jeg, at vi var positive over for implementeringsdelen, fordi det sikrede lønmodtagerne. Men jeg tilkendegav også, at jeg var negativ over for det, der nu hedder forslag B, om mindstetimekravet. Hvis forslaget ikke var blevet delt, så måtte loddet være faldet i den vægtskål, at vi ved tredje behandling ville have stemt imod det samlede forslag.

Så det, der er sket, er ikke nye oplysninger, men det, der er sket, er, at der nu er to forskellige lovforslag at forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg ved ikke, om hr. Klaus Kjær kan gå på vandet, men det er vel noget, der tangerer det i den retning. Der er intet som helst andet sket end det, som Dansk Folkeparti selv foreslog, og det var: Lav en deling af lovforslaget, så stemmer vi for A'eren, og så stemmer vi mod B'eren. Det var det. Det er nøjagtig det, der er sket i denne sag, og ellers er der ikke sket noget.

Nu kommer vi frem til strengen, og så vil man lige pludselig ikke være med. Det vil altså sige, at Dansk Folkeparti ikke går ind for de lønmodtagerrettigheder, man stod og priste så højt ved første behandling. Det må være læren af Dansk Folkepartis tale her i dag.

(Kort bemærkning).

Klaus Kjær (DF):

Jo, vi støtter sandelig bevarelse af lønmodtagerne rettigheder, men som jeg også nævnte, så

mener vi, at det er arbejdsmarkedets parter, der fortrinsvis skal løse det problem.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fru Susanne Clemensen som ordfører.

Susanne Clemensen (CD):

Jeg vil starte med at sige, at vi i CD naturligvis tilslutter os en deling af lovforslaget, som det også fremgår af betænkningen til lovforslaget.

Grunden til, at jeg tager ordet, er, at jeg gerne vil give en lille stemmeforklaring til, hvordan CD vil stemme her ved tredjebehandlingen.

Vi nævnte under førstebehandlingen, at vi naturligvis påtager os et ansvar for at gennemføre EU's deltidsdirektiv. Vi mener faktisk også, at der ligger nogle meget positive elementer i det deltidsdirektiv, men vi var kritiske over for den del, der vedrørte en nedsættelse af timegrænsen i funktionærloven, vi følte os ikke overbevist om på det tidspunkt, at det var en del af deltidsdirektivet, og at det var nødvendigt at gennemføre.

Den del af forslaget har vi trods adskillige møder og forskellige svar fra arbejdsministeren stadig væk ikke ændret holdning til. Vi føler os ikke overbevist om, at det er en del af gennemførelsen af EU-deltidsdirektivet. Derfor vil vi stemme imod den del af lovforslaget, der vedrører ændring af timegrænsen i funktionærloven.

Når vi siger, at vi hverken vil stemme for eller imod det under A nævnte lovforslag, hænger det sammen med det, som Venstre og De Konservative tidligere har været inde på her i dag, at vi faktisk finder, at den procedure, der er gået forud for vedtagelsen af EU's deltidsdirektiv, er dybt kritisabel. Og vi kan fuldt ud tilslutte os de meget kritiske bemærkninger, der er kommet fra Venstre og De Konservative i denne her sag.

Først efter at der var afgivet mandat i Europaudvalget, fik vi et notat fra Arbejdsministeriet, hvor man skrev, at man ikke kunne udelukke, at det ville være nødvendigt på et senere tidspunkt at ændre funktionærlovens timegrænse.

Men som sagt finder vi ikke, at der er noget i selve deltidsdirektivet, der begrundes en ændring, og derfor stemmer vi imod den del.

Keld Albrechtsen (EL):

I Enhedslisten vil vi naturligvis under ingen omstændigheder være med til at gribe ind i danske arbejdsmarkedsforhold på baggrund af diktater fra EU. Det skal vi ikke ind på.

Jeg hørte godt hr. Ole Sohns kunstfærdige forklaring om, at nu var det desværre sådan, at virkeligheden havde udviklet sig, og ganske vist havde der været en enighed om, at det ikke skulle foregå ved lovindgreb, men ved arbejdsmarkedets parter, men sådan var virkeligheden ikke mere, og så måtte vi desværre fremover se i øjnene, at arbejdsmarkedslovgivning i EU bliver med efterfølgende lovindgreb.

Det bliver ikke med Enhedslistens gode vilje. Men desværre er det jo sådan, dansk EU-politik normalt er. Man siger til befolkningen, at man har en model – i det her tilfælde den danske model for arbejdsmarkedet – når der skal være folkeafstemninger. Bagefter viser det sig så, at det, man sagde, kunne man ikke stå inde for. Så siger man: Nå, ja, men toget er kørt, instoget dundrer af sted, og vi må se virkeligheden i øjnene, og så må vi da ind og have en lille smule indflydelse på det, når vi nu alligevel smadrer ned ad glidebanen.

Det, må jeg sige til hr. Ole Sohn, er vi altså ikke indstillet på fra Enhedslistens side.

Man kan naturligvis ændre en timegrænse i en funktionærlov, som er et dansk anliggende. Der er en regel med 15 timer. Hvis der er et flertal i Folketinget, der ønsker at ændre den til 8 timer, er det fint nok, men at lovimplementere noget, som man på forhånd har sagt ikke skulle lovimplementeres, duer ikke, og derfor er det udmærket at få det her opdelt.

Det er ganske udmærket med hensyn til det, som nu er sket i den her sag, men jeg har et spørgsmål til arbejdsministeren, og det er også på baggrund af hr. Bjarne Laustsens udtalelser om, at hvis ikke vi lovimplementerer, er der en frist, og så risikerer den danske stat erstatningsansvar. Betyder den her sag, at vi fremover igen kan opleve den situation, at vi får en fortolkning fra regeringen, i det her tilfælde i 1997, som så i år 2001 efterfølgende viser sig at være hamrende forkert, og så kommer man med en ny fortolkning, og så får vi at vide, at hvis ikke vi retter os efter EU, så pådrager den danske stat sig et erstatningsansvar?

Hvis det bliver konklusionen på det her forløb, må vi jo konstatere, at når en regering kommer og søger et mandat, så kan man ikke have tiltro til, at det efterfølgende vil kunne lade sig gøre at implementere på arbejdsmarkedet uden lovindgreb, og at det kan lade sig at gøre at undgå repressalier fra EU's side i sådan en sag.

Det vil sige, at den her sag rejser meget alvorlige principielle problemer med hensyn til frem-

tiden, medmindre arbejdsministeren vil komme herop og gøre det klart, at det, der skete i den her sag, var en fejl. Det, der skete i den her sag, var en forkert håndtering fra regeringens side, og det arbejde, der blev gjort fra regeringens side i 1997 med henblik på at orientere Folketingets Europaudvalg, var ikke et godt og ordentligt stykke arbejde. Det gav ikke et retvisende billede af virkningerne af det direktiv, som man forelagde til forhandlingsoplæg. Og jeg vil godt bede ministeren bekræfte, at der intet er ændret i den juridiske situation fra 1997 til 2001, intet.

Det eneste, der er ændret, er regeringens fortolkning, og derfor bliver arbejdsministeren efter min opfattelse nødt til at komme herop og erkende, at det arbejde, man lavede i 1997, ikke var godt nok, for hvis arbejdsministeren ikke gør det, hvad er så konsekvensen? Ja, så er konsekvensen, at vi ikke kan have tiltro til det, næste gang en arbejdsminister kommer og siger: Ja, men der er ingen problemer her. Det bliver aftaleimplementeret. Der bliver ikke noget lovindgreb bagefter. Der bliver ingen frister, og der bliver ikke noget erstatningsansvar osv. osv.

Sådan kan man jo ikke arbejde, og hvis Enhedslisten skal indgå i mandater for fremtiden, bliver vi nødt til at have klare linjer omkring sådanne spørgsmål.

Nu nævnte hr. Ole Sohn, at der kunne være yderligere direktiver, hvor vi har fået løfter om ren aftaleimplementering, som det efterfølgende viste sig, at der skulle være lovindgreb på. Det håber jeg ikke hr. Ole Sohn har ret i, for sådan noget må ikke ske.

I hvert fald duer det jo ikke over for Enhedslisten, hvis man kommer og giver os nogle forsikringer om, at sådan ligger landet, og det så bagefter viser sig, at det ikke holder. For der er én ting, Enhedslisten under ingen omstændigheder vil fedtes ind i, og det er den måde, som flertallet i den her sag fører EU-politik på, nemlig ved at man bilder befolkningen alt muligt ind, og så viser det sig bagefter, at det ikke holder stik. Det går altså ikke, i hvert fald ikke med vores deltagelse. Det turde stå helt klart, og derfor vil jeg sige til arbejdsministeren, at vi har et problem med henblik på fremtiden.

Nu får vi så nok løst noget af spørgsmålet omkring timegrænsen ved hjælp af en opdeling. Det er godt nok. Og så må de, som mener, de kan tage ansvaret for at implementere efter EU-diktat, tage stilling til den anden del af lovforslaget.

Nu kan jeg forstå, at flere og flere borgerlige partier på trods af deres forargelse lægger an til at luske ned i hjørnet af salen og trykke på den gule knap. Det må de jo om. Det billede, der tegner sig her, ser i hvert fald ikke stolt ud. Dansk Folkeparti og CD's melding peger jo på den lidt lunkne linje, som de borgerlige på den del er slået ind på, men jeg afventer arbejdsministerens svar på det fremadrettede, for det synes jeg er utrolig væsentligt, for at vi kan arbejde.

Hvis det så er sådan, at man forventer ved et forhandlingsoplæg, at der rent faktisk bliver en lovdel, så skal vi have det at vide, i det øjeblik forhandlingsoplægget ligger der, og ikke bagefter.

Jeg håber, det er en forholdsvis klar melding, jeg her har givet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Så vidt jeg erindrer, har Enhedslisten med meget, meget klar tale på samme måde som SF med meget, meget klar tale givet udtryk for, at det, man forsøger at bilde den danske befolkning ind om, at EU ikke blander sig i arbejdsmarkedet, er det rene vås. Så på den måde har Enhedslisten og SF fuldstændig ret.

Det, jeg gjorde opmærksom på, er, at jeg er hundrede procent sikker på, at vi inden for kort tid vil kunne sige: Hvad sagde vi? Man vil ikke acceptere udelukkende en aftaleimplementering omkring arbejdstidsdirektivet.

Så på den måde kan man sige, vi har ret. Vi er, som hr. Keld Albrechtsen gav udtryk for det, lige luket på vej ned ad glidebanen, ad rutschebanen.

Så kommer forskellen på SF og Enhedslisten. Enhedslisten siger, vi ryger dernedad og vi vil ikke gøre noget for at forhindre det. Vi skal bare ned, for vi skal kunne sige: Hvad sagde vi? Vi havde ret. Hvorimod SF har den opfattelse, at vi har ret, og at vi har haft ret hele tiden. Nu må vi så bare forsøge at finde ud af, hvordan vi så sikrer mest muligt af den danske model på vej ned ad rampen. Og det er det, vi har fundet med den her løsning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Så må jeg sige til hr. Ole Sohn, at man jo selv i et vist omfang bestemmer, om man sætter sig op på slæden og så bare tager fat på rutscheturen.

Det er vi altså ikke indstillet på fra Enhedslistens side, for det, der jo er det dybt alvorlige i

den her diskussion, er, at hvis der kommer et gennembrud i arbejdsmarkedslovgivningen i EU – og det kan meget vel tænkes, hvis det ender i en forbundsstat, som den tyske regering gerne vil have det, eller i den økonomiske regering, som den franske statsminister taler om – så kommer der gang i arbejdsmarkedspolitikken, og så kan vi risikere, at den danske fagbevægelse mister en stor del af sin eksistensberettigelse, fordi en lang række af dens opgaver overtages af EU-bureaukratiet. Det ville være forfærdeligt.

Det går jeg ud fra hr. Ole Sohn også er enig med mig i, at det ikke må undermineres. Og jeg vil gerne spørge hr. Ole Sohn: Jeg går ud fra, at SF og Enhedslisten i hvert fald er enige på det punkt, at det, som er overenskomststof i Danmark, og som aftales, udmeldes af medlemmerne i overenskomstforhandlingerne, ikke skal flyttes til Bruxelles.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Ole M. Sohn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen jeg har et meget, meget fint forhold til min navnekollega, så jeg har ikke noget imod sammenblandingen.

Jeg vil sige til Enhedslisten: Man kan selvfølgelig godt vælge som en lille enklave at lade være at springe på vognen og sige, at vi lukker øjnene og siger, at det der unionstog er vi ikke en del af. Men så vidt jeg ved, er Danmark en del af det, selv om vi har advaret imod det, og selv om vi fik ret i vores antagelse.

Jeg gør blot opmærksom på, at forskellen på SF og Enhedslisten er, at den virkelighed, at vi faktisk er på vej ned ad rutschebanen, gør, at vi har valgt at sige, at vi vil forsøge at sikre den danske model mest muligt ved at handle, ved at foretage os noget og ikke blot ved at stå som de hellige og sige: Hvad sagde vi? Deri ligger forskellen på SF og Enhedslisten.

Jeg mener principielt, at arbejdsmarkedet skal klare arbejdsmarkedsspørgsmålene, eller som hr. Thomas Nielsen i sin tid sagde: Vi klarer selv nødderne på det danske arbejdsmarked. Det var jo en rigtig holdning. Han havde bare ikke ret, for det kan ikke lade sig gøre. Det løb er jo kørt, og derfor gælder det om at sørge for at holde den danske model forrest i alle sammenhænge, når vi diskuterer arbejdsmarkedspolitik i EU.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg synes, der er en rimelig grad af hellighed med hensyn til, hvad man har sagt og ikke sagt. Men sagen er vel, at alle, der har beskæftiget sig med arbejdsmarkedspolitik og EU igennem mange år, jo har vidst, at EU's altdækkende princip, erga omnes-princippet, kunne gå hen og blive et problem i forhold til en aftaleimplementering. Det tager SF konsekvensen af på nuværende tidspunkt.

Inden man nu forfalder til hr. Keld Albrechtsens tur ned ad glidebanen, som fører lige lukket eller andet grimt sted hen, bør man måske gøre opmærksom på, at hvis man tager de lande, vi normalt sammenligner os med, Sverige og Finland, som ikke bare går ind og laver efterfølgende lovgivning oven på overenskomstimplementering, men rent faktisk laver en rammelovgivning som en bund, ligesom vi kender fra funktionærloven, er det faktisk lande, hvor man er i stand til at have nogle af de højeste overenskomstdækningsprocenter og de højeste organisationsprocenter.

Og skulle man så ikke som et sidste spørgsmål sige: Er det ikke rigtigt, at hvis man kigger på dansk arbejdsmarkedspolitikens indhold og tilblivelse, er det lidt af et siksak imellem lovgivning og overenskomst, afhængigt af hvilke muligheder der var for at gennemføre det på det pågældende tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Ole Sohn er vist blevet det, man i filosofisk sprog kalder fatalist, en, der betragter tingene som nu engang gående deres forudbestemte gang, som man ikke rigtig selv kan indvirke på, og det her tog er så kørt, og det er der ikke noget at gøre ved.

Men sådan er det jo ikke, heldigvis. Det er jo sådan, at vores EU-medlemskab trods alt baserer sig på nogle forudsætninger, som man har sagt til befolkningen. Hvis det viser sig, at prisen for EU-medlemskab er, at vi skal opgave den danske overenskomstmodel, så kan det jo godt være, at et flertal i befolkningen siger, at den pris er for høj, og at de godt lige vil have lov til at tage stilling til, om vi fortsat skal være med i det foretagende, eller om de gerne vil se et forslag om en dansk undtagelse på det her område. Det er jo også en mulighed. Vi har andre arbejdsmarkedsforhold i Danmark, end man har i Frankrig

og Italien. Der kan udmærket laves en dansk undtagelse.

Så der er da mange muligheder. Der er da mange andre muligheder, må jeg sige til hr. Claus Larsen-Jensen og hr. Ole Sohn end bare at lægge sig foran unionsdamptrømlen og lade sig mase flad.

Og så må jeg sige, at hvis der skal være en dansk undtagelse, så kan man snakke om de ting, hr. Claus Larsen-Jensen nævner. Så kan man definere nogle ting, som ligger i undtagelsen, og nogle, der ikke ligger i undtagelsen, men forudsætningen må da være, at den danske befolkning får lov til at tage stilling til så fundamental en ændring af forudsætningerne for EU-medlemskabet, som man her er ved så at sige at gennemføre administrativt.

Jeg håber, at hr. Claus Larsen-Jensen og hr. Ole Sohn kan se, at der trods alt må være den grad af orden i tingene.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hr. Keld Albrechtsen har en imponerende evne til at kunne se ulven komme alle steder. Mig bekendt er der to ting i den her sag, som gør, at ulven måske ikke står lige om hjørnet.

For det første er det arbejdsmarkedets parter, der har bedt om, at der blev lavet en lovgivning. Jeg har ikke set LO gøre antrik til at bede om, at man afskaffer overenskomstsyste­met. Det er det ene. Det er organisationerne, der har ønsket den her lovgivning, og de har ønsket at gøre det på en sådan måde, at man *ikke* undergraver overenskomsterne, men at man alene foretager en form for opsamling dér, hvor overenskomsterne ikke når ud.

Alternativet var det, hr. Claus Larsen-Jensen redegjorde for. Det er den svenske måde at gøre det på. Det er ved at lave en rammelov, og det er ikke SF's ønske, at det skal være ad den vej.

Ud fra den betragtning mener jeg faktisk, at der er handlet relativt ansvarligt set med en EU-skeptikers øjne, hvilket selv hr. Keld Albrechtsen, hvis han lige lader ulven være i snor et øjeblik, også må erkende.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Keld Albrechtsen, skulle vi så ikke være enige om ...

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Keld Albrechtsen!

Claus Larsen-Jensen (S):

Hr. Keld Albrechtsen – nå, det troede jeg at jeg sagde.

Skulle vi så ikke være enige om, at den strategi, der bliver lagt her, i virkeligheden skaber en dansk model, der kan bruges til, at Danmark kan spille en aktiv rolle i forhold til den arbejdsmarkedspolitik, der skal laves i Europa?

Og skal man så ikke også holde sig for øje, at det, som er strategien fra Kommissionens side i forhold til arbejdsmarkedspolitikken i Europa, netop går på at skulle styrke? At det er parterne på arbejdsmarkedet, der forhandler, mere end det er egentlig lovgivning, altså i virkeligheden meget i retning af en dansk model?

Så vil jeg gerne som det sidste spørge hr. Keld Albrechtsen: Hvordan vil Enhedslisten egentlig sikre, at lønmodtagernes rettigheder på de grænseoverskridende områder rent faktisk bliver sikret?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Til hr. Ole Sohn vil jeg sige, at nu er problemet jo, at ulven rent faktisk er dukket op, og den er ikke i snor, det er sådan set problemet.

Til hr. Claus Larsen-Jensen vil jeg blot sige, at vi godt kan tage den diskussion, men jeg tror bare, at det bliver ganske vanskeligt at forestille sig det der med parterne, som sidder og forhandler nede i Bruxelles. Det er altså ikke noget, som de danske arbejdsmarkedsorganisationer kan føle sig dækket ind af, dertil er det alt for centralistisk, og det vil sige, at det, man kalder aftaler på EU-plan, ikke er noget, der ligner overenskomstaftaler, som vi kender dem her i Danmark. Jeg tror heller ikke, man vil kunne finde stor forståelse for det ude omkring på arbejdspladserne; hvis man forsøgte sig med det synspunkt, at nogle aftaler i nogle kontorer nede i Bruxelles skulle erstatte vores overenskomstforhandlinger her i Danmark.

Så det er ikke nogen løsning, men vi vil da gerne diskutere med hr. Claus Larsen-Jensen, hvordan man kan udforme en dansk politik i forhold til det problem, vi står over for, for der er selvfølgelig et problem, så langt har hr. Ole Sohn ret. Vi vil bare ikke være med til at løse det ved på forhånd at lægge os fladt foran unionsmaskineriet.

Og så imødeser jeg arbejdsministerens svar på det spørgsmål, jeg har stillet ham, og så håber jeg, at vi kan komme videre med hensyn til kommende diskussioner i Europaudvalget. Der

er jo meget, der tyder på, at ved den næste regeringskonference i EU i 2004 bør et af de danske krav være, at Danmark får en arbejdsmarkedsundtagelse, at Danmark simpelt hen stilles uden for arbejdsmarkedslovgivningen. Jeg tror i virkeligheden, det er den vej, det bærer på baggrund af denne her sag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Ole M. Nielsen som ordfører.

Ole M. Nielsen (KRF):

Mit indlæg her er en slags mundtlig forklaring, for jeg har ikke fået afgivet et skriftligt betænkningsskildring. Først med hensyn til afdeling B: Der har jeg ikke haft mulighed for og ikke brugt tid på at finde ud af, hvor seriøse regeringen og den nuværende arbejdsministre er. Det synes jeg også, at Venstre og De Konservative gør tilstrækkelig meget ud af, så der er ikke meget tilbage at lave på det område for os andre.

Men jeg vil gerne sige, at jeg står fuldstændig uforstående over for den nedsættelse af funktionærlovens minimumstimesats til 8 timer. Det har jeg slet ingen forståelse for, og det er jo yderligere med til at fjerne fleksibilitet på arbejdsmarkedet, og manglende fleksibilitet er i forvejen efter min mening medvirkende til, at der skabes for få job. Det her er så yderligere en sten på vejen i den henseende, og det er absolut negativt, så vi stemmer imod B.

Med hensyn til A, så er vi – som det også fremgik af et tidligere indlæg – absolut utilfredse med den måde, man i det her tilfælde implementerer et EU-direktiv på.

Vi tilslutter os, at EU-direktiver på arbejdsmarkedsområdet skal implementeres, men i et Ritzautolegram kom det til at fremstå, som om vi var særlig glade, når EU tog initiativer på arbejdsmarkedsområdet i Danmark, så jubledede vi særlig, når de skulle implementeres. Det er en overfortolkning af, hvad jeg har sagt, men sådan kan man åbenbart komme til at forklare sig utydeligt. Det, vi mener, er, at vi skal have mere lovgivning, men den må gerne have rod i det danske Folketing og ikke i EU.

Vi ønsker, at vi skal have mere lovgivning på arbejdsmarkedsområdet, vi mener, at vi skal give minimumsrettigheder eller rammelove, som SF's ordfører nævnte, at de har på den anden side af Sundet. Og det er jo ikke et uland. Arbejderne får løn og har huse at bo i og får mad og sådan noget, de har i virkeligheden rimelige rettigheder. Sådan et samfund kunne vi såmænd

ikke have noget imod, vi fik i Danmark, det er ikke helt forkert.

Kendsgerningen er jo, at en tredjedel af arbejdstagerne i Danmark lever uden overenskomst, og så er der nogle, der er medlem af en organisation, som slet ikke er inde i varmen. Den omfattes ikke af det, som man kalder arbejdsmarkedets parter. Så er der arbejdsmarkedets parter, som plejer at få lov til at bestemme, og der er så yderligere den store del, der nu er skubbet ud. Nu er det så skrumpet ind til det specielle, at det er LO, der skal finde ud af, hvad der menes med EU's direktiver, og det, de så finder for godt, ophøjes så til lov. Det er en groft utilfredsstillende rækkefølge at gøre tingene i.

Derfor benytter vi den gule knap, når vi skal til endelig stemmeafgivning om det her forslag. Det var vist Enhedslistens ordfører, der kaldte det sådan lidt lunkent og lidt flovt. Man kan også kalde det ansvarlighed at bruge den gule knap, når man ikke bifalder det. Sådan er det for vores vedkommende i den situation her.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg vil godt begynde med at sige, at forløbet af deltids sagen fra begyndelsen fra 1997 og til i dag ikke har været optimalt, og jeg vil godt påtage mig min del af skylden. Jeg vil ikke gøre meget ud af forhistorien, men blot minde om, at direktivforslaget gik ud på at ophøje de europæiske parter deltidsaftale til direktivtekst. Som bekendt var der dengang en meget bred støtte i Folketinget til den europæiske sociale dialog. Der var et ønske om, at vi fra dansk siden gjorde, hvad vi kunne, for at understøtte den.

Nu er der flere gange henvist til et møde i Europaudvalget den 12. december, og det er jo rigtigt, som der er sagt, at der ikke er mulighed for at fremlægge dokumentation i form af referat fra det pågældende møde. Det kunne måske godt have været med til at kaste lys over sagen. Men der er to udsagn, som regeringen har givet udtryk for, som jeg har lov at nævne.

Det ene er, at justitsministeren, som optrådte på arbejdsministerens vegne, slog fast, at der i notater fra Arbejdsministeriet var givet udtryk for, at man ikke kunne sige noget entydigt om, hvorvidt det ville være i overensstemmelse med funktionærlovens bestemmelse om 15 timers beskæftigelse. Justitsministeren gav også udtryk for, at regeringen ikke ved implementeringen ville trække noget ned over hovedet på det danske arbejdsmarked.

For at tage det sidste først, så er det min opfattelse, at det har man heller ikke gjort. Parterne har således forhandlet igennem de sidste 3 år. Man nåede i januar i år frem til, at man i fællesskab bad regeringen om den generelle lovimplementering.

Den ene part – lønmodtagerne – har derudover tilkendegivet, at en ændring af funktionærloven efter deres opfattelse var nødvendig. Arbejdsgiverne er af den modsatte opfattelse. Og det, jeg gerne vil understrege, er, at regeringen under alle omstændigheder har et selvstændigt ansvar for, at dansk lovgivning lever op til EU's krav. Og regeringen har efter grundige overvejelser fundet, at en ændring er påkrævet.

Hvad angår spørgsmålet om de lovgivningsmæssige konsekvenser, så beklager jeg meget, at regeringens tilkendegivelse om dette spørgsmål har kunnet tolkes således, at der så ikke var noget problem med funktionærloven. Og regeringen har udtalt sig om det spørgsmål i forskellige notater. Senest i et notat, som jeg har udarbejdet i slutningen af april 1998, har det været i den form, at der *kunne* blive tale om at ændre i eksisterende lovgivning.

De tilkendegivelser har øjensynligt været egnet til at skabe et forkert indtryk. Når der i den konkrete sag ikke blev meldt mere klart ud, var baggrunden den, at vi tog hensyn til muligheden for, at parterne kunne gennemføre den aftaleimplementering, som et bredt flertal i Folketinget støttede og støtter.

Der er rejst konkrete spørgsmål til mig om, hvorvidt jeg beskylder den ene part eller den anden part for at have bedt om, at vi forholdt os til pligten til at give oplysninger på den ene eller på den anden måde. Jeg vil gerne understrege, at der er ingen af arbejdsmarkedets parter, der under drøftelserne om deltidsdirektivet specifikt har anmodet Arbejdsministeriet om at give eller ikke give Folketinget, herunder Europaudvalget, bestemte oplysninger eller vurderinger.

Men jeg vil også gerne tilkendegive, at arbejdsmarkedets parter og også Dansk Arbejdsgiverforening under drøftelserne om direktivets implementering fra 1997 til primo 2000 i forbindelse med forslag fra Arbejdsministeriet om at søge direktivet nærmere fortolket, har afvist at gå ind i sådanne fortolkninger, mens implementeringsforhandlingerne stod på.

Jeg vil som sagt gerne beklage, at regeringens tilkendegivelse om spørgsmålet om lovændringer har kunnet tolkes således, at der så ikke var noget problem med funktionærloven.

Forløbet viser, at regeringen bør være opmærksom på at melde så klart ud som overhovedet muligt. Det er derfor, jeg har givet Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg tilsagn om i den kommende tid at drøfte implementerings-spørgsmålet og de forskellige implementeringsmodeller.

Det siger sig selv, at disse spørgsmål også skal drøftes med arbejdsmarkedets parter, og jeg håber, at vi i disse fremadrettede drøftelser kan finde en passende balance mellem de forskellige hensyn, der gør sig gældende.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg kvitterer naturligvis for udsagnet om, at arbejdet med denne sag her ikke har været optimalt. Det kvitterer jeg for. Men jeg har et, synes jeg selv, utrolig centralt spørgsmål til arbejdsministeren, som her gav udtryk for, at når man ikke meldte mere rent ud i forhold til Folketinget og Folketingets Europaudvalg, så var det af hensyn til parterne.

Prøv lige at tænke konsekvensen af det igennem. Vil det virkelig sige, at ministeren finder det acceptabelt, at en minister, der søger mandat i Europaudvalget, udtaler sig utydeligt, slører sagen, ikke siger den fulde sandhed af hensyn til parterne og på den måde reelt bibringer Folketingets Europaudvalg en helt forkert opfattelse?

Er det virkelig en fremgangsmåde, som regeringen benytter sig af? Og vil ministeren krystalklart tage afstand fra, at en sådan metode vil blive brugt fremover?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Ja jeg takker ministeren for svaret. Også jeg skal spørge til denne her formulering i teksten: »Når der i denne konkrete sag ikke blev meldt mere klart ud, så var det af hensyn til parterne under aftaleimplementeringen.«

Ministeren skal altså nu svare på: Er der oplysninger, der er blevet tilbageholdt for Folketinget? Kunne ministeren på et tidligere tidspunkt have gjort gældende over for f.eks. Europaudvalget, at man havde ændret opfattelse siden 1997? Og hvornår er den ændring i opfattelsen egentlig sket?

Eller skal det, ministeren lige sagde, forstås som, at ministeren mener, at der ikke var et ordentligt grundlag, da regeringen i sin tid bad om mandat?

De udtalelser, der blev givet i Europaudvalget, udtalelsen i Arbejdsmarkedsudvalget, hvor ministeren siger: »Jeg skønner derfor umiddelbart, at der ikke er baggrund for at ændre funktionærloven.« Var det ikke analyseret igennem, da man kom med de udtalelser? Er det det, ministeren prøver at sige i sit svar?

Og så vil jeg gerne spørge ministeren med hensyn til resten af udsagnene fra bl.a. Europaudvalgets møde: Hvorfor vælger ministeren lige tilfældigvis de to udsagn ud, som nu passer ind i ministerens kram? Hvad med udsagnene om, at der var tale om stor national selvbestemmelse i deltidsdirektivet, og at vi blot skulle objektivt begrunde? Der var jo en række folketingsmedlemmer til stede under det udvalgsmøde, som derfor kan huske, hvad der er blevet sagt.

Og er det ikke korrekt, at der i det faktuelle notat står, at man blot skal tage udgangspunkt i national praksis?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at arbejdsministeren beklagede det forløb, der har været, og jeg synes, det er tilfredsstillende, at regeringen gør det, for det er forudsætningen for, at vi kan komme videre.

Jeg studsede også lidt over den bemærkning, at der kunne have ligget nogle taktiske hensyn til grund for, at Folketingets Europaudvalg ikke fik alle tilgængelige vurderinger. Det bliver vi naturligvis nødt til at få afklaret, om der kan have været, for i så tilfælde er fejlen jo grovere, end det umiddelbart fremgik. Men det vil vi tage op i Arbejdsmarkedsudvalget.

Nu har jeg set, at ministeren også har givet tilsagn om at gå ind i en drøftelse dér, og så vil vi også tage initiativ til – når den drøftelse har været i Arbejdsmarkedsudvalget – at det så drøftes i Europaudvalget med henblik på at sammenholde det med den beretning, som vi har vedtaget i Folketingets Europaudvalg. Jeg håber, at sagen på den måde kan få et fremadrettet forløb i forhold til spillereglerne omkring mandatgivning.

Og så vil jeg slutte med at sige, at denne her sag jo understreger, at vi altså må se at få gjort disse referater fra Europaudvalget offentligt tilgængelige. Denne her debat viser jo, at der kan citeres fra dele af dem, og vi kunne alle sammen gå op på.....

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Det var en lang slutning. Tak.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg vil gerne understrege, at man på det pågældende tidspunkt, den 12. december 1997, ikke kunne sige noget entydigt om, hvordan det ville være med funktionærlovens bestemmelser om 15-timers-beskæftigelse. Punktum.

I forbindelse med implementeringsforhandlingerne, som tager sin start, efter der er opnået enighed om direktivet, foreslår Arbejdsministeriet på et tidspunkt arbejdsmarkedets parter at gå sammen om at foretage en principiel juridisk vurdering af direktivets rækkevidde og konsekvenser.

Som jeg nævnte i mit tidligere indlæg, ønskede man ikke at medvirke til en fortolkning under arbejdet med implementeringen.

Derudover vil jeg tilføje, at det naturligvis altid må være sådan, at samtlige sagens omstændigheder og de regeringsvurderinger, der ligges inde med, skal komme Folketinget og Folketingets Europaudvalg til kendskab. Naturligvis.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg synes, den sidste tilkendegivelse, ministeren kommer med, er utrolig vigtig. I virkeligheden indeholder den jo en antydning af, at det ikke har været tilfældet i den her sag. Det er så måske at fortolke ministerens udsagn forkert, men det er i hvert fald det indtryk, man kunne få ved den bemærkning om det hensyn, man tog til arbejdsmarkedets parter i forhandlingssituationen. Men det er sådan noget, som må klares af i udvalgene, inden den her sag kan finde sin afslutning.

Så blot yderligere den bemærkning med hensyn til referaterne, at der ingen rimelig grund er til, at disse referater skal forblive fortrolige, når et direktiv først er gennemført.

Det giver altså offentligheden en meget dårlig baggrund for at vurdere, hvad det er for en debat, der foregår her i dag, når dele af sådan et referat kan fremkomme. Jeg kunne så også stå og læse op, hvis taletiden ellers tillod det, hvad jeg havde sagt i Europaudvalget, og så kunne man på den måde stykke hele referatet sammen.

Jeg håber, at alle medlemmerne af Folketinget kan se, at det ikke er holdbart. Derfor bør vi tage op til diskussion, om ikke disse referater, der vedrører historiske forløb, i virkeligheden burde offentliggøres.

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg skal beklage, hvis det er mig, der er lidt langsom i opfattelsen, men jeg er nødt til at forstå den her formulering om, at når der i denne konkrete sag ikke blev meldt mere klart ud, så var det hensynet til parterne, og derfor undlod regeringen at tilkendegive sin opfattelse.

Hvordan skal det forstås? Er det 1) sådan at regeringen bevidst har undladt at vurdere konsekvenserne? Har man simpelt hen sat arbejdet fuldstændig i bero? Eller er det 2) at man bare bevidst undlod at tilkendegive sine synspunkter omkring det?

Det vil jeg meget gerne have en afklaring på, for det er ret afgørende for, hvad der egentlig har fundet sted i den her sag.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Ja, jeg kunne høre på arbejdsministerens meget forsigtige formuleringer, at han er ved at finde ud af, at nogle af de tidligere formuleringer kan udvikle sig til at være ganske sprængfarlige i forholdet mellem regeringen og Folketingets Europaudvalg.

Men jeg forstår nu arbejdsministerens udlægning på den måde, at det hensyn til parterne – det at man ikke bibragte parterne den entydige juridiske vurdering fra Arbejdsministeriets side – er på et senere tidspunkt i processen. Og historien om, at man slørede sagen i Folketingets Europaudvalg, er altså ikke af hensyn til parterne, kan jeg nu forstå, men fordi man har været ubehjælpelig eller ubetænksom, eller hvad ministeren ellers vil beskyldte sin forgænger for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om deling af lovforslaget i 2 lovforslag:

A. Forslag til lov om gennemførelse af deltidsdirektivet, omfattende §§ 1-5 og § 8,

B. Forslag til lov om ændring af lov om retsforholdet mellem arbejdsgivere og funktionærer og lov om værnepligtsorlov og om orlov til FN-tjeneste m.v. (Ændring af timegrænse), omfattende §§ 6 og 7

vedtoges uden afstemning.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende det under A nævnte lovforslag.

Ændringsforslag nr. 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende det under B nævnte lovforslag.

Ændringsforslag nr. 4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

30) Anden behandling af lovforslag nr. L 215: Forslag til lov om ændring af lov om lige løn til mænd og kvinder. (Lønplysninger).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).
(Fremsat 29/3 2001. Første behandling 19/4 2001. Betænkning 23/5 2001).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.